

Pocăința, postul și rugăciunea ajută pe cei păcătoși să devină sfinți

În Duminica a cincea din Postul Mare facem pomenirea Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, pentru că ea este un model de pocăință pentru toți oamenii. A trăit în a doua jumătate a secolului al IV-lea și începutul secolului al V-lea. A trecut la Domnul în anul 431, în timpul împăratului Teodosie cel Tânăr. A fost o fată frumoasă, însă frumusețea ei i-a adus multe ispite, încât a căzut în multe păcate trupești, chiar și în timpul călătoriei sale spre Țara Sfântă. Dar când a voit ea să intre în biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, o mână nevăzută a oprit-o să intre în sfântul lăcaș. Atunci a înțeles că viața ei era prea păcătoasă ca să poată intra în biserică și a hotărât să meargă în pustia Iordanului pentru a se pocăi de

păcate. Acolo a petrecut 47 de ani în post și rugăciune, în pocăință și în multe nevoițe duhovnicești. Astfel, a ajuns la o mare sfințenie, iar când se ruga se umplea de lumină și se ridica de la pământ, pentru că devenise mai mult duh decât țărână. Însă, cu un an înainte de moartea sa, taina vieții ei a fost descoperită unui părinte duhovnicesc, și anume Cuviosului

Părinte Zosima, care, prin lucrarea lui Dumnezeu, a găsit-o în pustie, a spovedit-o, a aflat istoria vieții ei, a împărtășit-o, iar apoi Cuvioasa Maria Egipteanca l-a rugat pe Cuviosul Zosima ca în anul următor, la aceeași vreme, să vină din nou, pentru că ea va muri atunci. Așadar, ea și-a prevăzut și prevestit ziua morții. Într-adevăr, Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca a trecut la Domnul în anul următor, după cum prevestise. Același Cuvios Părinte Zosima a îngropat-o și a povestit multora viața ei. Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca ne arată cât de minunat poate lucra harul lui Dumnezeu în omul care se pocăiește. Atât de mult schimbă harul lui Dumnezeu pe omul păcătos care se pocăiește profund, încât îl poate ridica spre lumina Împărăției cerurilor pe care o pregustă sfinții încă din lumea aceasta. De aceea, pilda vieții de pocăință și sfințenie a Sfintei Maria Egipteanca este o întărire spirituală și o speranță pentru toți credincioșii și pentru toți oamenii care doresc să se mântuiască, să-și sfințească viața, oricât de păcătoși ar fi ei. Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca, ca urmare a convertirii ei duhovnicești prin pocăință, este numită „inger în trup”, deoarece și-a răstignit patimile trupești și a ajuns la învierea sufletului din moartea păcatului, sfințindu-și sufletul și trupul cu ajutorul dumnezeiescului har. Pomenirea Sf. Maria Egipteanca ne pregătește să înaintăm duhovnicește spre Sămbăta lui Lazăr, Duminica Floriilor și Săptămâna Sfințelor Patimi, pentru a intra apoi în lumina Sfințelor Paști, spre slava lui Dumnezeu și bucuria tuturor. **Slavă Tie, Doamne!**

DARURILE POCĂINȚEI

Fiecare dintre noi a experimentat gustul amar al depărtării de Dumnezeu, fiindcă orice păcat săvârșit, orice gând necurat ne despart de Izvorul sfințeniei și al bucuriei. Dar prin căință suntem cu toții chemați să ne bucurăm de mila și iertarea Preamilostivului Părinte. Păcătuiind, devenim vrednici de plâns, fii ai întunericului, ai diavolului. Pocăindu-ne, pregustăm bucuria părtășiei cu iubirea și lumina Împărăției cerurilor; redevenim fii ai lui Dumnezeu și casnicii Lui; din osândiți la moartea veșnică, la iad, ajungem moștenitori ai fericirii nesfârșite. Întoarcerea noastră nu constă numai în lăsarea păcatelor, ci și în începutul unei vieți noi, al unui urcuș nu doar exterior - prin depărtarea de rele -, ci și al unui interior - lupta cu gândurile, intențiile și pornirile pătimase. Un alt aspect ținând de pocăință se referă la timpul dedicat ei. Învățătura Bisericii ne îndeamnă la buna chivernisire a existenței pământenă, căci dincolo ne vom înfățișa la Judecata Înfricoșătoare. Aici este vremea osteneții, acolo a odihnei, aici a suferinței, acolo a răsplătirii. Cât despre durata pocăinței, se pare că Domnul nu o măsoară în timp, ci în intensitate. Tâlharul de pe cruce a câștigat raiul doar prin cunoscuta cerere: „*Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta!*” Răspunsul îl știm și ne umple inima de bucurie și necurmată nădejde: „*Adevărul îți zic: astăzi vei fi cu Mine în rai*”. După Părinții filocalici, pocăința se face prin lacrimi, rugăciune și îndeosebi prin Taina Spovedaniei. Ea omoară păcatul și înviază sufletul, întunericul îl preschimbă în lumină, spală ochii duhovnicești, stăpânește peste firea cea neputincioasă, înfrânează patimile. Păcatul sălășluit în trup domină mintea și inima ca un tiran, îmbolnăvinduo-le. Nu este altă modalitate de însănătoșire din boala produsă de păcat decât prin căință și mărturisirea la scaunul Sfintei Taine a Spovedaniei. Doar astfel se deschide calea spre leacul nemuririi: Sfânta Împărățenie. Orice credincios, câtă vreme își ascunde vinovățiile în adâncul său, este stăpânit de neliniști, chinuri, de o greutate permanentă, apăsătoare. De aceea, părintele Dumitru Stăniloae considera pocăința ideea centrală a creștinismului, în jurul ei gravitând toate evenimentele mântuitoare. Prin căință, omul își face o analiză interioară, ajungând la o cunoaștere de sine și, indiferent de rezultat, el nu va deznădăjdi de izbăvire, căci harul divin primit în Taina Mărturisirii îi este salvator. Spovedania reprezintă cununa pocăinței și constituie doar o parte din ea. Nu fiecare pocăință implică spovedania, însă fără mărturisire, pocăința nu ne va dezrobi de păcat, cel mult ne pricinuieste un sentiment de auto-învinovățire. Pocăința cuprinde în sine întreaga lucrare de desăvârșire a vieții credinciosului. De la starea de cădere, - urmare firească a păcatelor comise - prin lucrarea pocăinței, omul se va întoarce pe calea binelui, cu un dor nestins și sfânt. † *Crede și iubește! Credința te face liber, iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui.*

SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE - 23 aprilie

Sfântul Gheorghe a trăit în vremea împăratului Dioclețian, trăgându-se din Capadocia, de neam strălucit și luminat, din ceata ostașilor ce se chemau tribuni; iar când a fost să pătimizească era la cinstea dregătoriei de comis. Având împăratul gând să pornească război asupra creștinilor, a dat poruncă să se învrednicească de cinstiri împărătești și de daruri cei ce se vor lepăda și vor părăsi pe Hristos. Iar cei ce nu se vor supune poruncii, să aibă pedeapsă moartea. Atunci sfântul acesta fiind de față, a declarat că este creștin, muștrând deșertăciunea și neputința idolilor, luând în răs pe cei ce credeau în ei. Neplecându-se nici cu amăgiri, nici cu făgăduințele tiranului, care făcea multe ca acestea, nici de îngroziri, ci se vedea nebăgător de seamă de toate, pentru aceea întâi l-au lovit în pânțece cu o suliță. Și când i s-a înfipt sulița în trup, a curs sânge mult; iar vârful suliței s-a întors înapoi și a rămas sfântul nevătămat. Apoi legându-l de o roată ținută cu fiare ascuțite, care a fost pornită din sus spre o vale, și rupându-se trupul în mai multe bucăți, cu ajutorul dumnezeiescului înger a rămas el sănătos. Și înfățișându-se sfântul înaintea împăratului și a lui Magnențiu, care ședea alături de el și aduceau jertfă la idoli pentru sănătatea lor, sfântul a atras pe mulți spre credința în Hristos, cărora din porunca împăratului li s-au tăiat capetele afară din cetate. Și venind la Hristos și Alexandra împărăteasa, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu înaintea tiranului. Au crezut și alții mulți în Hristos, văzând că sfântul a ieșit sănătos dintr-o varniță în care fusese aruncat. După aceasta i-au încălțat picioarele cu încălțăminte de fier ce avea cuie și l-au silit să alege. Ci iarăși au pus de l-au bătut, fără de nici o milă, cu vine de bou uscate. Iar Magnențiu cerând semn ca să învieze pe un mort din cei ce erau îngropați, din mormintele ce erau acolo, care erau de multă vreme morți, și făcând sfântul rugăciune deasupra mormântului, a înviat mortul și s-a închinat sfântului, și a slăvit Dumnezeirea lui Hristos. Și

întrebând împăratul pe mort cine este, și când a murit, a răspuns acesta că este din cei ce au trăit mai înainte de venirea lui Hristos, adică mai înainte de trei sute de ani și mai mult și cum că a ars în foc atâția ani din pricina rătăcirii idolești. Pentru care minune crezând mulți, și înmulțindu-se spre credință, slăveau cu un glas pe Dumnezeu, între care era și Glicherie, căruia îi murise boul, și l-a sculat sfântul. Din care minune adevărind și el credința în Hristos, a luat cununa muceniciei, făcându-l păgânii multe bucăți cu săbiile. Deci venind mulți la Hristos, pentru ceea ce vedeau, și încă pentru că sfântul mucenic Gheorghe intrând în capiștea idolilor, a poruncit unui chip idolesc cioplit, ca să spună dacă este el Dumnezeu, și de i se cuvine să i se închine lui oamenii. Iar demonul cel ce era într-însul plângând a răspuns că unul este Dumnezeu adevărat: Hristos și dintr-aceasta s-au tulburat idoli toți și au căzut și s-au sfărâmat. Ceea ce neputând răbda cei ce credeau în idoli au prins pe sfântul și l-au dus la împăratul, și-au cerut degrabă răspuns de moarte asupra lui; iar împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul și pe Alexandra împărăteasa cu sabia. Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, iar sfânta Alexandra făcând rugăciune în temniță, și-a dat sufletul.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 22 aprilie	08:30	Spovedanie
Marți 23 aprilie	07:00-10:00	Utrenia
		Sfânta Liturghie a Darurilor
	10:00	Spovedanie
Miercuri 24 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 25 aprilie	14:00	Spovedanie
Vineri 26 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 27 aprilie	07:00-09:00	Sfânta Liturghie și pomenire
		Sâmbăta Dreptului Lazăr
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie
Duminică 28 aprilie	07:00-11:00	Utrenia (Se binecuvântează salcia)
		Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	18:00	Denie și dezlegări

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

Sâmbăta dinaintea „Intrării Domnului în Ierusalim” este cunoscută sub numele de Sâmbăta lui Lazăr. În această zi se face pomenirea minunii învierii dreptului Lazăr din Betania, fiul lui Simon. Conform Sfintei Tradiții, Lazăr a fost numit apoi episcop al cetății Chiton și a trecut la cele veșnice la 30 de ani de la învierea sa. Prin învierea lui Lazăr se face o anticipare a Învierii Domnului, Cel ce după multe umilințe avea să învieze duminică, în zori, fapt atestat de Sfintele Evanghelii, de Sfinții Apostoli și de multe alte persoane care L-au văzut aieva după Învierea Sa. Înainte de mântuitoarele patimi, Iisus Hristos, care știa ce se va întâmpla cu El, a vrut să încredințeze lumea mult mai clar despre posibilitatea învierii din morți a oamenilor. Astfel, înviază din morți pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain și în cele din urmă pe Lazăr, prietenul său. Din cauza acestei minuni, marii farisei și cărturarilor căutau să-L prindă din invidie pe Iisus și să-L omoare. Tocmai acesta este motivul pentru care dumnezeieștii Părinți au așezat această prăznuire în această zi, pentru că au găsit mai cu seamă această minune drept începătură și pricină a urii iudeilor împotriva lui Hristos. După cum știm, această ură se va dezvolta în săptămâna ce urmează după Duminica Florilor și va culmina cu răstignirea Domnului pe Cruce, cu moartea Sa și cu punerea în mormânt. Prin învierea lui Lazăr din morți, Mântuitorul Iisus Hristos își prevestește propria Înviere. Dacă a avut puterea să ridice un om din moarte, înseamnă că El Însuși va putea birui moartea. Din această perspectivă, sâmbăta lui Lazăr poate fi numită un fel de „mică înviere” în sensul în care ea prevestește ceea ce se va întâmpla peste câteva zile. Slavă

